

colecția CLASICI INTERNATIONALI

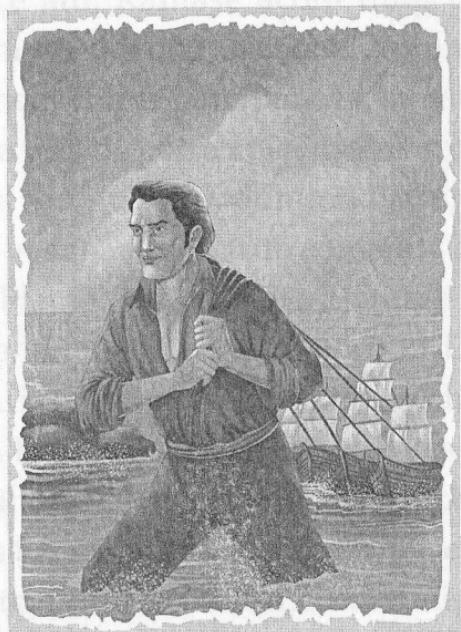
CĂLĂTORIILE LUI GULLIVER

După un roman de
Jonathan Swift

2008

Călătoriile lui Gulliver

Cuprins

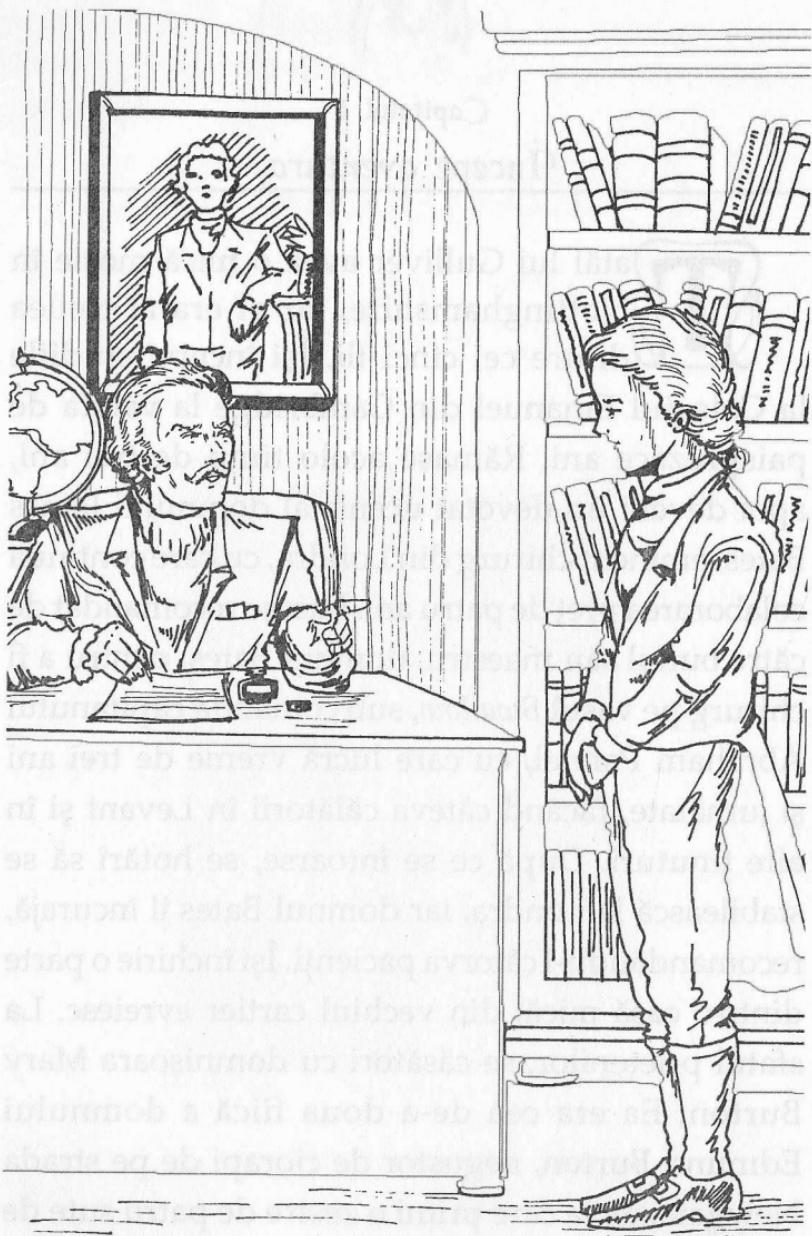
1. Începe aventura	7
2. Regatul Lilliput	17
3. La curtea din Lilliput	31
4. Mildendo și libertatea	42
5. Gulliver – apărătorul	49
6. Viața în Lilliput	55
7. Evadarea în Blefuscu	60
8. Întoarcerea lui Gulliver	63
9. Sosirea la Brobdingnag	67
10. Fata fermierului	75
11. Gulliver la curte	77
12. În palatul regelui	79
13. Maimuța din regat	81
14. Regele și regina	84
15. Propunerea lui Gulliver	88
16. Gulliver și căpitanul	91
17. Olandezul	96
18. Oamenii din Laputa	100
19. Explicația fenomenului	105
20. Capitala	109
21. Academia din Lagado	114
22. Academia	121
23. Sosirea la Maldonada	125

24. Călătoria prin Glubbdubdrib	128
25. Întoarcerea la Maldonada	130
26. Struldbrugii	133
27. Din Luggnagg în Japonia	136
28. Gulliver și revolta	140
29. Houyhnhnmii	146
30. Mulțumindu-l pe stăpân	151
31. Stăpânul comandă și Gulliver spune	155
32. Descrierea Angliei	158
33. Observațiile stăpânului	162
34. Yahoo și virtuțile Houyhnhnm-ilor	164
35. Plecarea de la Houyhnhnm-i	171
36. Înapoi în Anglia	175

Capitolul 1

Începe aventura

Atât lui Gulliver avea o mică moșie în Nottinghamshire, iar el era al treilea dintre cei cinci fii. Își începu studiile la Colegiul Emanuel din Cambridge la vârsta de paisprezece ani. Rămase acolo timp de trei ani, apoi deveni un devotat ucenic al domnului James Bates, eminent chirurg din Londra, cu care continuă colaborarea preț de patru ani. Fusese recomandat de către bunul său maestru, domnul Bates, pentru a fi chirurg pe vasul *Swallow*, sub comanda căpitanului Abraham Pannel, cu care lucră vreme de trei ani și jumătate, făcând câteva călătorii în Levant și în alte ținuturi. După ce se întoarse, se hotărî să se stabilească la Londra, iar domnul Bates îl încurajă, recomandându-l cătorva pacienți. Își închirie o parte dintr-o casă mică, din vechiul cartier evreiesc. La sfatul prietenilor, se căsători cu domnișoara Mary Burton. Ea era cea de-a doua fiică a domnului Edmund Burton, negustor de ciorapi de pe strada Newgate, de la care primi o zestre de patru sute de lire.

Dar bunul său maestru Bates muri după doi ani, iar Gulliver avea puțini prieteni. Afacerea lui începu să meargă prost, deoarece conștiința nu îl lăsa să imite practicile viciate ale confrăților. După ce se consultă cu soția și câteva cunoștințe, se hotărâ să plece din nou pe mare. Acceptă o ofertă avantajoasă de la căpitanul William Prichard, proprietarul vasului *Antelope*, care urma să facă o călătorie în mările Sudului. Ridicără pânzele din Bristol pe 4 mai 1699, iar la început, călătoria lor se arăta foarte promițătoare.

Pe drumul spre Indiile de Est, fură îndreptați de către o furtună violentă spre nord-vestul ținutului Van Diemen. După un calcul, își dădură seama că se aflau la treizeci de grade și două minute latitudine sudică. Doisprezece oameni din echipaj muriră din cauza muncii istovitoare și a hranei proaste. Cei rămași erau foarte slăbiți. Pe data de cinci noiembrie, care marca începutul verii în acea zonă, vremea era foarte cețoasă, iar marinarii descoperiră o stâncă la o jumătate de cablu de vas. Vântul era atât de puternic încât îi îndreptă direct spre ea, iar vasul se sfărâmă. Șase oameni din echipaj, printre care și el, lăsară barca la apă și începură să vâslească pentru a se îndepărta de stâncă. Vâsliră, după calculele sale, cam vreo cincisprezece kilometri, până ce nu mai avură putere să miște barca. Erau atât de osteniți încât se

lăsară în voia valurilor, iar după aproape jumătate de oră, barca fu răsturnată de un vânt năprasnic dinspre nord. Cu greu își dădu Gulliver seama ce se întâmplase cu tovarășii săi din barcă, cu cei care scăpaseră și se adăpostiseră pe stânci sau care rămăseseră pe vas. Presupuse că pieriseră cu toții.

Cât despre Gulliver, acesta înotă la voia întâmplării, fiind împins de vânt și marea. Încercă de mai multe ori în zadar să atingă fundul mării cu picioarele, dar când nu mai putu să înoate, își dădu seama că putea ajunge cu picioarele pe nisip. Între timp, furtuna se domoli. Panta era atât de mică încât merse aproape un kilometru jumătate până ajunse la mal, când presupunea că ar fi fost ora opt seara. Înaintă apoi încă vreo opt sute de metri, dar nu descoperi nici urmă de case sau locuitori, luând în calcul și posibilitatea că era atât de epuizat încât nu observase. Era foarte obosit de vremea neprielnică și băuse un sfert de litru de coniac înainte de a părăsi vasul, astfel că începu să ațipească. Se întinse pe iarba care era foarte scurtă și moale, unde dormi mai adânc decât o făcuse vreodată; cam nouă ore, după calculele sale, deoarece când se trezi, abia se lumina de zi.

Încercă să se ridice, dar nu putu să facă nicio mișcare. Cum se afla întins pe spate, își dădu seama că avea mâinile și picioarele strâns legate pe ambele

părți, de pământ. Părul său, lung și des, fusese prins în același fel. Simți mai multe legături subțiri pe tot trupul, de la subsuori până la coapse. Auzi un zgomot nedeslușit pe lângă el, dar din poziția în care se afla, nu putea vedea decât cerul. După puțin timp, simți ceva mișcându-se pe piciorul său. Ceva care înaintă pe pieptul său și îi ajunse aproape de bărbie. Își coborî privirea cât de mult putu și observă ceea ce părea a fi o fiiță umană, nu mai înaltă de o palmă, ce avea un arc și săgeți în mână și o tolbă în spate. Între timp, simți patruzeci sau mai mulți asemenea omuleți parcurgând același traseu. Fu incredibil de uimit și răcni atât de tare încât fugiră cu toții înapoi, înfricoșați, iar unii dintre ei se răniră, când săriră de pe picioarele lui și se loviră de pământ. Oricum, se întoarseră curând. Unul dintre ei se aventură atât de mult încât îi văzu întreaga față a lui Gulliver. Își ridică mâinile și ochii plin de mirare și strigă cu un tipăt ascuțit dar deslușit:

- Hekinah degul!

Ceilalți repetară de mai multe ori aceleași cuvinte, dar Gulliver nu știa ce însemnau. În cele din urmă, luptându-se pentru a se elibera, avu norocul de a rupe sforile și de a scoate țărușii ce îi țineau mâna stângă la pământ, descoperind astă atunci când își duse mâna în dreptul feței. Atunci văzu metodele pe care le folosiseră pentru a-l lega și tot atunci, cu

o smucitură care îi pricinui mari dureri, își smulse sforile care îi țineau părul pe partea stângă, astfel că putu să își întoarcă puțin capul. În acel moment, creaturile fugiră pentru a doua oară, fără ca Gulliver să le poată prinde. Imediat începură să scoată niște tipete puternice și ascuțite, iar când acestea se domoliră, se auzi un strigăt puternic:

- Tolgo phonic, se auzi, cu ecou.

În câteva momente, după ce fură strigate acele cuvinte, Gulliver simți mai mult de o sută de săgeți trase în brațul său stâng, care îl împunseră ca o mulțime de ace. Mai traseră o salvă în aer; aceasta semănă cu bombardamentele în Europa, iar multe dintre ele căzură pe trupul său și câteva pe față, pe care și-o acoperi imediat cu mâna stângă. Când această ploaie de săgeți se termină, Gulliver începu să geamă de necaz și de durere. În timp ce se chinuia să se elibereze, traseră o altă salvă, mai puternică decât prima. Unii dintre ei încercară să îi împungă coastele cu sulite, dar din fericire, Gulliver avea o scurtă din piele de bivol, pe care nu putură să o străpungă. Oricum, după părerea lui, cea mai prudentă metodă ar fi fost să stea nemîșcat până la lăsarea serii când, cu ajutorul mâinii stângi deja desfăcute, ar fi putut să se elibereze cu ușurință. În ceea ce-i privea pe locuitori, Gulliver se gândea că putea combate cea mai mare armată pe care aceştia ar

fi putut să o aducă. Credea asta din cauza diferenței de mărime dintre el și omuleți, dar soarta îi pregăti altceva. Când omuleții văzură că stătea nemîșcat, opriră ploaia de săgeți, dar după zgomotul pe care îl auzi, Gulliver își dădu seama că numărul lor creștea.

Cam la patru metri distanță de urechea sa dreaptă, auzi timp de o oră zgomote ca de construcție, și își întoarse capul, atât cât îi permiteau sforile și țărușii cu care fusesese prinț. Văzu un podium ridicat la vreo jumătate de metru deasupra pământului, în stare să țină patru omuleți, cu două sau trei scări pentru a ajunge la el, de unde unul dintre ei, care părea o persoană importantă, ținu un discurs lung, din care Gulliver nu pricepu o iota. Apoi, în jur de cincizeci de locuitori veniră și tăiară sforile care îi țineau partea stângă a capului. Asta îi dădu libertatea de a-și întoarce capul spre dreapta. Observă persoana care ținuse discursul și gesturile pe care le făcea. Părea de vîrstă mijlocie și de înălțime mai mare decât cei trei care îl însoțeau. Unul dintre ei era pajul care îi ținea trena și părea ceva mai înalt decât degetul mijlociu al lui Gulliver, iar ceilalți doi se aşezară lângă el, pentru a-l sprijini. Omul ce ținea discursul părea un orator priceput, iar Gulliver își putu da seama că recurgea la amenințări, promisiuni, milă și bunătate. Gulliver îi răspunse în câteva cuvinte, dar în cel mai umil mod cu putință, ridicându-și

mâna stângă și privirea către soare. Fiind aproape mort de foame, deoarece nu mâncase nimic cu câteva ore înainte de a părăsi vasul, simți pornirile naturale atât de puternic încât nu se putu abține să își arate nerăbdarea, ducându-și de mai multe ori degetul către gură, ca să arate că îi este foame. Hurgo (dregătorul) îl înțelesе perfect. Coborî de pe podium și dădu ordin ca mai multe scări să fie fixate în lateralele lui Gulliver. Pe aceste scări, mai mult de o sută de locuitori se urcară și merseră spre gura sa, încărcăți cu coșuri pline cu carne care fuseseră strânse și trimise la ordinele regelui, îndată ce acesta fu anunțat de sosirea lui Gulliver. Simți gust de carne de la mai multe animale: ciozvârte, mușchi și pulpe aducând cu cele de oaie, foarte bine pregătite, dar mai mici decât aripile unei ciocârlii. Le mâncă cu gura plină, câte două sau trei deodată, la fel ca pe pâine, care era de dimensiunea unei alice. Îi aduseră mâncare cât de repede putură, fiind uimiți de mărimea și de apetitul său. Apoi Gulliver făcu un alt semn, care însemnă că voia să bea. Ridicără, cu multă dexteritate, unul dintre cele mai mari butoaie pe care îl aveau, apoi îl rostogoliră către mâna sa și îi scoaseră dopul. Gulliver îl bău dintr-o sorbitură, foarte ușor, deoarece nu avea mai mult de un sfert de litru. Avea gust asemănător unui vin de Burgundia, dar mult mai delicios.

